

LA TUIES

—I si no fessiu de cira-botes, de què vos agradaria fer?
—D'escala d'autobús...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Tonterias a granel

En el banquete celebrado en el patio de los Inválidos en honor de la American Legión, uno de los legionarios explicó así su genealogía:

—He nacido en Méjico. Mi padre era hijo de un ruso establecido en los Estados Unidos y de una italiana; mi madre era sueca. ¡Yo soy americano!

Ya sabemos cuál debe ser el plato favorito de ese americano:

Olla podrida y ensalada rusa.

Una señora disfrutaba la temporada de baños en una de las playas de moda. Su marido había quedado en París. Ella le escribía constantemente que se aburría sin él.

Un sábado por la noche acudió el marido a pasar con ella el día de fiesta. Fueron al cine. Y, ¡horror!, la película en cuestión estaba tomada en la playa. Y en ella pudo contemplar, durante unos buenos diez minutos, bajo varios pintorescos títulos: "El comienzo de un flirt", "Un momento difícil para la pareja", "La fortaleza comienza a rendirse", y otros tan atractivos como éstos, el desarrollo de diferentes escenas entre su mujercita y un bello extranjero, los dos en "maillot".

Lo que demuestra una vez más los inconvenientes del séptimo arte, tan del gusto de la Laura Brunet.

Y, a propósito del séptimo arte.

Noches pasadas, no sa-

biendo dónde ir a aburrirnos, entramos en el "Capitol", y vimos una película que atiende por "¡En su lugar... descansen!". La tal película, si no tuviera un título tan insulso y no fuese más pesada que un ateneísta, sería malita, pero aun podría sostener la comparación con los títulos de Cullaré. Pero lo bueno del caso es que una de las escenas ocurre a los dos o tres días de pedir Alemania la paz, y unos soldados americanos que forman parte de las tropas de ocupación de Coblenza, dan un dolar de oro en pago de un almuerzo y les devuelven una carretada de millones de marcos en billetes.

Perdonen, señores americanos, pero no hay derecho. Cuando se firmó el armisticio, el marco valía todavía, por lo menos, cinco o seis centavos de dolar, y creemos quedarnos cortos, de manera que mal podían devolverles un montón de billetes, aunque fuesen de un pfeñig cada uno.

Nota: Este gazapo lo queríamos mandar a "El Cine", pero no nos ha vagado.

Vemos con satisfacción que el Marqués de Estrella cultiva también el astracán. Y, sino, ahí va una muestra, que recortamos de un periódico de Madrid:

"El general Primo de Rivera saltó a tierra, y dirigiéndose a los que le aguardaban, les saludó, diciéndoles:

—El viaje de regreso

ha sido fatal. Jamás me mareé igual.

—Pero, ¿ha cambiado usted la peseta?—le preguntó el general Barrera.

—¿La peseta? Las pesetas y dos reales en plata que llevaba."

¡Chóquela, general!

ANIMALADAS
INEDITAS

¿Cuál es la provincia de España más corta?

Pues, Granada, porque después de Gra, nada.

Es muy sudado, pero de cara a fin de mes no se puede hacer mejor.

¿En qué se parece la Meller a un cura?

En que la Meller dice "Ven y ven..." y el cura "ben-dice".

¿Que es viejo? ¡Más lo es el Brusil!

¿Quién inventó el corsé?

Pues, Jonás, que fué el primer ser humano que estuvo dentro de una ballena...

¿Qué diferencia hay entre los sombreros y las gorras?

En que los sombreros se compran y las gorras se pagan, si das con un amigo fresco.

¿Cuál es el animal más glotón?

Pues, el caballo, que siempre va con el bocado en la boca.

¿Quién ha tenido la culpa del aguacero del otro día?

Los ciegos.

¿No caen? ¿No ven que los ciegos siempre dicen: "¡Si yo-viese...!"

Un policía suizo, ¿en qué se parece a un poyo?

En que ambos son guarda-cantones...

¿En qué se parecen las raspas a las meucas?

En que todo lo hacen por los cuartos.

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
Santpere--Bergés
Primera actriu:
Asumpció Casals

Divendres: estrena de
**EL DRET DE
LES DONES**

**SANT ANTONI
GLORIOS**

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a
veure

NOT-YET

ROXANA

la millor obra del mestre
LUNA

BA - TA - CLAN

Marquès del Duero, 85.
Excel·lents programes de
varietès.—Grans èxits de
Manolita Collado, Hermanas Serra i Bella Dorita.

Aviat, estrena de la gran revista

AMOR I FLORS

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

CHARIVARI

Cada nit

CHARIVARI

Reducció i Administració: Bot de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOU

No has vist l'altre?

AQUEST conte, encara que sigui rigurosament català, ha d'ésser per a que tingui caràcter, un conte jueu. Frueixint-lo, que val la pena:

Dos jueus van per un camí, esperant que s'acosti un passant per a demanar-li caritat. Però no en passa cap, i els pobres captaires han de recórrer a l'enginy per a sortir de la seva enguñosa situació.

—Mira! — diu de prompte un d'ells—. Ja estem salvats!

En efecte, davant del riu que rumoreja a poca distància del lloc on son els jueus, hi ha un rètol.

—Què vols dir? — pregunta el company del que ha parlat.

—Home, aquest rètol!

—Ah! No sé llegir!

—Doncs, mira, diu: "Recompensa de deu pessetes al que salvi a un home que es nega." Tira't a l'aigua, em donaràn les deu pessetes i ens les partirem. Què't sembla?

—Acceptat!

I el jueu es tira a l'aigua. Però l'altre no es belluga del lloc on s'ha quedat.

—Auxili! Auxili! — repetia el que era a l'aigua—. Em nego!

I, veient que el seu company no el va a socórrer, afegeix:

—Què fas, que no vens?

Llavors, l'altre jueu, respón amb tota la barra:

—Que no has vist ço que diu aquell altre rètol?

—No! Què? Digues!

—"Recompensa de cent pessetes al que reculli el cos d'un negat."

El graciós símil

LA llengua francesa és molt més rica que la nostra. Per exemple, quan hem de dir que una xicoteta és verge, hem de manifestar-ho a les clares, fent ruboritzar les criatures innocents i pudoroses. A França tenen un símil, per aquests casos, que té la virtut de no escandalitzar ningú. D'una noia que conserva tot el que ha de conservar per a poder lluir sense màcula la tradicional flor de tarongina el dia del casament, diuen que es com Joana d'Arc.

Fins diumenge passat, encara podíem, en la nostra Barcelona, emprar un símil, però, per obra i gràcia dels valents equipiers del "Barcelona F. C.", ens hem quedat sense.

En efecte: d'una noia verge en podíem dir, fins llavors: "Una noia que es com la meta d'en Zamora", però el què és ara... Ja es ben veritat que tot s'acaba en aquest mon!...

Un polític nandulandesc

AMB motiu de l'anada a París del rei Fuad d'Egipte, els periòdics de la ciutat de la llum contenen una anècdota de la qual és protagonista en Rudchy Pachà, president del Senat egipci i ex-president del Consell de ministres.

Conten que un dia, en Rudchy Pachà navegava a bord d'un vaixell en el qual anaven una colla de xamoses passatgeres.

El bon egipci es trobava al pont quan una ventada aixecà les faldilles de les dames, deixant al descobert una bona part de llurs més íntims encisos.

En Rudchy Pachà va somriure; després, es va treure de la butxaca la insígnia de la Legió d'Honor, a la qual pertany i exclamà:

—Simpàtic vent! Vaig a condecorar-te!

Xafarderies

A la penya de cafè on servidor de vostès va cada tarda per a retardar un xic més l'hora d'anar a la redacció, entra un conegut nostre.

—Que no ho sabeu? — exclama.

—No pas tot!

—Doncs, la Roseta, l'amiga d'en Lluís, ha tingut una criatura!

La Roseta, entre parèntesis, és una xicota encisadora que està amistançada amb un pintor que ho fa bastant malament. (Ens referim al seu art, que el demés, hem de suposar que hi té una certa habilitat, perquè la Roseta no s'accontenta amb qualsevol cosa.)

—I és d'en Lluís, la criatura? — pregunta un penyista.

—Ja ho crec! Es el seu mateix retrat!

—Doncs, és estrany.

—Per què?

—Perquè és la primera vegada que en Lluís fa alguna cosa que s'assembli al model...

L'hortolà de Sant Boi

—Què et sembla la revista nova que estem assajant?

—Tindrà molt èxit: el vestit més gran és una fulla de pàmpol.

LA VENJANÇA D'EN PERET

EN Peret era casat de poc. S'estimava boja-ment la seva muller, i, naturalment, no hi havia cosa que li fes posar més els cabells de punta que la idea d'una infidelitat per la part d'aquella.

Val a dir que la seva dona era una bona persona, que sentia un gran amor pel seu marit i que per res l'hauria traït. Però, en ella, els temors del seu marit li feien gràcia i s'ho prenien a broma.

—Què faries, Peret, si t'enganyés? — li va preguntar un dia.

—Jo? — féu ell — Un disbarat doble!

—Un disbarat doble?

—Sí! A tu, et tallaria el cap, i a ell l'altre!

F. Orroña.

- I va atrevir-se a proposar-te això?
—Sí, però jo ni tan solament li vareig cont estar.
—I ell, què va fer ell?
—Oh, es veu que coneixia aquell adagi, saps?: qui calla, atorga...

LA RASPA INFIDEL

CONVERSA sentida a la porta de casa d'un servidor,, entre la portera i una veïna:
—Es a dir que vostè ha tret la Qui-meta?

- Naturalment!
—Que no la servia bé?
—El que es diu de servir, si senyora. Però, ja li diré el què va passar. Una tarda, la vaig trobar al llit amb el meu marit. Això, ja no em va agradar. Però, l'altra dia vaig descobrir que se'm

menjava les confitures... Llavors, vaig perdre la paciència i la vaig treure a empentes de casa...
B. Orrango

Nota important

PER CAUSES COMPLETAMENT ALIENES A LA NOSTRA VOLUNTAT NO PODEM, AQUESTA SETMANA, PUBLICAR EL CORRESPONENT CAPITOL DE "TIMIDESA", LA FORMOSA NOVEL·LA DE LA NOSTRA COL·LABORADORA LAURA BRUNET. EL DONAREM EN EL NOSTRE PROXIM NUMERO.

—Trobo que per anar de la Diagonal al Arc de Triomf, no n'hi ha per estar tan cansada, noia.

—Oh, és que hi he anat amb auto i m'acompanyava en Regordosa...

UN HOME IMPOSSIBLE

El senyor Romeu tenia un negoci juntament amb el seu amic Feliu. Tot anava molt bé; no hi havien discussions, es guanyaven quartots i els dos socis eren el més amics que es pot ésser.

Fins que un dia, el senyor Romeu, que tenia una filla de quinze anys, més bonica que un sol, va descobrir el seu soci amb la xicota i amb una posició que no podem descriure, perquè hi haurien bufes.

—Desvergonyit! Sàtir! Canalla! — va exclamar el senyor Romeu — No sé perquè no et clavo un tret i t'estabello el cap! Fuig d'aquí de seguida i enviem el teu advocat perquè establím de seguida el pacte de dissolució!

En Feliu, en sentir allò, es va clavar a riure.

—Està bé, home, està bé! Podies començar per lo de la dissolució de societat, i no fer tanta murga! Ara veig l'egoista que ets! Has aprofitat el més insignificant pretext per a desfer-te de mi i estalviar-te la part de beneficis que em correspon en el negoci!

K. Parró

UN BENEIT

El senyor Pons era casat des de feia tres anys. La seva dona tenia vint-i-cinc anys i ell passava dels quaranta.

—Diu que abans en els boscos hi havia sàtirs que atropellaven les noies. Ara no n'hi han, segurament, per por de què els atropellem nosaltres a ells.

De solter, el senyor Pons venia cada nit al cafè on ens reuníem una colla d'amics per a jugar a caramboles. Però, com un home seriós que era, així que es va unir amb el sacrosant llaç del matrimoni, ja no va sortir mai més sol de nit. Només de tant en tant, el trobavem per la Rambla, de brasset amb la seva senyora, que més aviat semblava la seva filla, que devien sortir del teatre o del cine.

Fins que un vespre, quan menys ens ho pensàvem, el senyor Pons, fumant el seu cigar de marca, ens comparegué tot solet a la penya.

—Hola! — vam fer tot contents de que el nostre amic s'hagués decidit a desertar de la llar matrimonial per a venir-nos a veure — Gràcies a Déu que ha mancat a la seva tradició de bon marit i torna a nosaltres com el fill pròdig!

El senyor Pons es va assentar al mig de nosaltres i va demanar cafè i una copa de conyac.

—I es clar que sí! — va dir — I que cada nit vos vindré a fer companyia fins a la una! Cal donar una lliçó a la dona, no hi ha més remei!

—Que hi ha tingut alguna palestra?

—Home, tan com palestra, no! Però, figureu-vos que un cosí que té, de la mateixa edat que ella, aproximadament, li va regalar pel seu sant un aparell de raditelefonia. I, com que jo no el sé fer anar, ni ganes, cada vespre tenim a casa l'endimoniat mosquit que ens té fins a les dotze

o quarts d'una escoltant l'alta veu que crida una colla de coses que no m'interessen. I jo, que sí, que dic avui a la meva senyora: "Prou, noia. A tu t'agrada que vingui el teu cosí a empipar-me amb aquest endimoniat aparell? Doncs, et quedes amb ell, i jo, m'en vaig a jugar a billar! A les dones, amics meus, hi ha que demostrar-les que hom té energia i caràcter!

K. Britet

UN TRANQUIL

NO, no he vist, en tota la meua vida, un xicot més fresc que en Cotó.

A estudi era el més entremaliat de la classe. Al pobre mestre, m'el tenia mig fregit. Inútilment el bon home trametia lletres i recadets a casa seva dient que aquell xicot no podia anar ni amb aeroplà, però ell, seguia més dolent que mai.

Si de menut havia estat així, ja poden comptar vostès que, quan va arribar als divuit anys, a casa seva els en feia veure de tots colors. Sortia cada vespre, tan si els seus pares volien com si no volien, tornava de matinada, agafava cada borratxera que allò era un mai no acabar... En fi, un desastre.

—A ell què va fer quan tú li vares dir que no?

—Em sembla que no em va sentir.

—No veieu cap indret ben ombrejat, Tófol?
—Prou que el veig, redena!

Fins que un dia, o, més ben dit, una matinada, el seu pare, veient que eren les tres i que el noi encara no havia tornat a casa, es va aixecar i el va esperar darrera la porta.

A tres quarts de quatre, en Cotó arribava a casa seva. Va introduir la clau al pany procurant fer el menys soroll possible per a no despertar ningú i, plaf! es va trobar amb l'autor dels seus dies i de les seves nits, que li va dir:

—Indecent! Pocavergonya! Perdut! Aquestes et sembla que són hores de tornar a casa? Que et creus que em faràs creure que vens de cap lloc honest? Tu te'n vas de senyora!

—No és veritat! — va respondre el xicot amb un to de fermesa i d'aplom capasos de desorientar l'home més seré.

—Que tu no vas de borilla? — va repetir el pare.

I en Cotó, sense perdre la seva habitual frescura contestà:

—No és cert! — exclamà — Jo no vaig pas de senyora! Jo... en vinc!

Decididament, en Cotó era un barra consumat.

K. A. Trewell

—Quina novel·la més aburrida: en tres capítols no mes ni na cinq divorcis i tres noies seduides.

EL LEXIC DE LA PORTERA

SERVIDOR de vostès té una portera la mar de distreta. Cada tres mots que diu, fica la pota. En diu de l'alçada d'un campanar i de vegades, té acudits capasos de fer riure un mort.

L'altre dia entrava jo a casa meva quan veig que, a la façana estaven posant unes escales i una colla de fils elèctrics.

—A vostè no li han dit mai que és molt formosa?

—Sí, senyor: i després quasi sempre em conviden a sopar.

—Que canvien la instal·lació elèctrica? — li vaig dir.

—No senyor. Es per al telèfon.

—Que hi ha algun veí que en posa?

—No senyor, no. Es que ara estan posant allò que en diuen el telèfon antipàtic...

—No comprenc com vos agraden aquestes bosses tan exagerades.

—Què vols fer-hi, noi: les bosses com més grosses millor.

A CAL BETES I FILS

UNA noieta de setze anys, la mar de xamosa i riallera, entra a casa d'un betes i fils i ensenya al dependent una mostra de punta.

—Que en tenen d'igual? — pregunta.

—Sí, maca. Quan n'hi posarem?

—Deu centímetres.

—Si que s'accontenta amb poca cosa! Jo, pel meu gust, cregui que n'hi posaria ben bé un pam...

Un del gremi

L'HONORABLE TASCA

LA Lluïseta s'acomiada d'una seva amiga. Aquesta insisteix perquè, l'endemà vagi a pendre el te a casa seva.

—No puc, noia! — respon la Lluïseta — Tinc un compromís!

—Amb algun amic?
—No!
—Amb el teu marit?
—No! Amb la Carme.
—I tan indispensable li ets, demà a la tarda, a la Carme?
—Ja ho crec! Li haig de fer de Ramoneta!

Kar Tronets

EL CONDEMNAT

EN Faura havia estat condemnat a sis anys de presidi. Ignorem quina era la causa d'aquesta condemna, però per la cara que van fer els seus amics en acomiadar-se d'ell, quan sortiren de l'Audiència li devien haver fet una injustícia molt gran.

—Compta que tots farem el que podrem per a obtenir la revisió del procés o el teu indult! — li digueren.

—Oh! No us preocupeu massa! — respongué en Faura — Al cap d'avall, sis anys a presidi, lluny de la meua dona, gairebé em semblaran una temporada d'esbarjo!

Lluís VII

—I per què t'he fet un petó, t'has enfadat?

—Naturalment! Ets el primer atrevit que me'n fa un de sol!...

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïin propis d'ésser contats a les velles sacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'í! *xi!*

UN HOME SENZILL

QUE no ho saps? He trobat a en Rosés! No! No m'ho hauria pensat mai que un xicot com ell arribés a fer una fortuna!

—Com! Es ric?

—Millionari!

—Que orgullós es deu haver tornat!

—No gens. Precisament erem al cafè i m'ha deixat pagar el gasto, com quan no tenia una pela.

F. Orrola.

ELS DOS VOLUNTARIS

AQUESTA és una història de guerra. En una trinxera, dos legionaris parlen:

—I tu, per què t'has fet legionari?

—Jo! — respón l'altre—. Soc solter, i m'agrada la guerra. I tu?

—Jo, perquè soc casat i m'agrada la pau...

Sis Tellet.

LA PENITENCIA

UN xicot, que es casava l'endemà, va anar a confesar-se.

Els seus pecats no tenien importància, però, de totes maneres, quan la confessió es va acabar, li va extranyar que el confessor no li imposés cap penitència.

—Que no em dona penitència, pare? — va preguntar.

—Quina penitència vols que et dongui, fill meu! — exclamà el bon capellà—. No et cases demà mateix?

K. Breta.

LES NECESSITATS DEL CINEMA

EN Felip, comediant anònim, estava boig pel cinema. Si a ell, que estava segur d'ésser fotogènic, el contractava una manufactura americana, l'home estava segur que eclipsaria en Jannings, en George O'Brien i fins el difunt i plorat Rodolf Valentino. Però, Nord-Amèrica està lluny del Pla de l'Os!

Fins que un dia, va donar la casualitat que va venir a Barcelona un director de films de Hollywood, en Felip va obtenir una recomanació per a ell i s'hi pogué presentar.

—Conforme — li va dir el director — Vostè em vindrà molt bé per a fer un paper que tinc en una obra molt important. Però, li adverteixo que s'haurà de tallar els cabells al zero i, després, encara, afaitar-se la closca. Ja sap vostè que, al cinema, s'ha de fer tot de debò, i el paper que vostè ha de representar, és el d'un calb...

A en Felip no li feia gaire gràcia quedar-se sense cabell, però els sonoris eren mil dòlars cada mes, i, a aquest preu, l'home va creure que valia la pena de fer el sacrifici.

Es va impressionar la pel·lícula, va anar tot molt

bé, i, el dia que acabava el contracte, el director va dir a en Felip:

—Si vol, el puc tornar a contractar. Haurà de fer el protagonista d'“Abelard i Eloisa”, la nova producció super-mamuth que penso llençar aquesta temporada...

En Felip, en sentir allò, va fer un salt.

—Ah, no! — va exclamar—. Ja en tinc prou, del realisme al cinema! Fora els cabells, noestic disposat a deixar-me tallar res més!

Albertet

RAO CONVINCENT

PARLEN dues amiguetes

—I, n'estàs molt contenta, del teu xicot?

—Contenta? Encantada! Es un xicot discret, intelligent, amable... I, sobretot té molt de tacte!

—On el vas conèixer?

—Al cinema!

K. Brit.

EL CONFORT

EN Joanet va a casa de la seva amigueta, que s'ha mudat de pis. Fa un fred que pela.

—Què et sembla, el pis? — li diu ella.

—El pis està bé, és millor que l'altre, però veig que no hi tens calefacció.

—Ni falta que hi fa. De què serviria, jo, aleshores?

Kim A. Preta

SISTEMA INFALIBLE

Paral·lel. Parlen dues cupletistes.

L'ESCENA passa al foier d'un music-hall del —Noia — diu una d'elles — No sé pas com ho faré per treure'm del damunt l'Enric. El menyspreu, li dic que no el vull, petonejo els clients davant d'ell i no es dona per entés.

—I, estàs ben decidida a desfer-t'en?

—Completament.

—Doncs, si vols renyir-hi, hi ha un procediment infalible.

—Quin?

—Digues-li que estàs embarassada!

Bur Letta

LA GUARDIOLA

L A Carmeta — sis anys — té una guardiola, Conte premiat en el número passat: on posa tots els cèntims que li donen. Ella, LA PAGESA ESPAVILADA

a cada moment voldria trencar-la, per a gastar-se'ls en bombons o caramells. Però la seva mare li prohibeix.

—Ets massa petita, encara! — li diu—. Quan sigui's més gran!

—Quan sigui com, de gran?

—Com la Roser!

La Roser és una germana seva, que es casa l'endemà. I, en un moment en que les dues resten soles, la Carmeta diu a la Roser:

—Demà si que estaras contenta! Et trencaran la guardiola!

R. E. Tallet

ELS SUBSTITUTS DEL MARIT

L A senyora Angela — trenta anys, però molt fresca encara — és vídua. Tothom li pregunta si no es casa.

—Oh! No cal! — diu ella sempre—. Tinc a casa un gat, un gos i un lloro. Per què em fa falta el marit?

—Tres bestioles no reemplacen mai un home — exclama una veïna.

—Que no? El gos, grunyeix tot el dia, el lloro renega i el gat surt de casa totes les nits!

K. Briola

LA CORRECCIO DE L'ANGLES

A l'“Excelsior” entra un anglès. Porta una boratxera formidable. S'acosta com pot al bar i demana un cock-tail que s'empassa en un instant.

De sobte, com si l'assaltés un dubte, exclama:

—Mosso! Vol mirar si vaig vestit correctament?

Davant d'aquella pregunta que el cambrer no comprèn més que a mitges, aquest respon:

—Ja ho crec!

—No m'explico bé — insisteix l'anglès — Porto tots els botons ben cordats?

—Si senyor.

—Inclús els dels pantalons?

—Tots.

—Quina llàstima! — diu llavors l'anglès.

—Per què?

—Perquè, precisament, m'estic fent un riu!

Van D'Harrött

EL PERILL

LA Magdalena va arribar a casa seva, a quarts de deu del vespre, vermella com un pebrot i plena d'indignació.

—Què t'ha passat? — li digué la seva mare.

—Què m'ha passat? No ho vulguis saber! Que si no perquè he cridat i ha vingut un guardia, un porc indecent em puja al damunt! Però, ja se n'ha anat ben servit, ja! No ha pogut fer el que volia, i, al damunt, li he dit cotxino, pocavergonya, berro i no sé quantes coses més!

—I, qui era aquest home? Un sàtir?

—No. Era un repartidor de telegrams, que anava en bicicleta...

Per Quitlla

—No t'aborreixes, Lluïsa?

—No noia: ja sabs que jo tinc un gran amor...

—Molt gran?

PROVA IRRECUSABLE

LA raspa surt de la cuina. Al seu davantal, a les seves galtes, hi ha marcades múltiples senyals negres, fetes, indubtablement, amb les mans... La mestressa, que és indulgent, somriu i pregunta:

—Que ha vingut el carboner?

I la raspa, no havent-se donat compte de que porta al damunt d'ella la prova irrecusable, contesta:

—No pas encara, senyoreta.

Kim Hett

—Pots estar-ne ben segura, Mercè. L'ERO-

TYL és capaç de fer reviure a un mort...

Erotyl

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Imprenta Lalotana. - Deu de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

I ALFONS Roure, el popular escriptor, ha obtingut un nou èxit amb "El dret de les dones", estrenat fa pocs dies al Teatre Espanyol.

L'obra està molt ben escrita i allí es demostra ben net que les dones també tenen encara que no ho sembli, un dret.

EL Congrés contra la pública immoralitat ha acabat llurs seccions. Heu's ací les conclusions: excepció de la llei de lloguers per a les cases de menques; — prohibició de que els menors de setze anys vagin al cinema i que a les sales de projecció hi hagi llum.

Amb tot l'altre, jo em conformo, però amb així de que els cinemes hi hagi llum, no hi passo.

Puix si són oscurantistes els que demanen això just és donar-los per la banda deixant ben fosc el saló.

RESPECTE a lo de l'excepció de la llei de lloguers per a les cases de menques, em sembla que així no s'ha cuit als cervells dels congressistes.

La iniciativa fa cara de sortir del nostre amic i eloqüent conferenciant el simpàtic senyor Pich.

EN Soldevila, el popular "Myself" ha estrenat al Novetats una obra magnífica que porta per nom "Bola de Neu".

El títol és suggestiu i de gran actualitat en aquest temps en que el fred deixa a tothom mig gelat

"EUREKA", la nova revista del "Còmic", està a punt d'arribar. En Sugrañes tot el dia que va

amunt i avall donant ordres, dirigint assaigs i procurant que tot vagi com cal.

Si no hi ha destorb, l'estrena tindrà lloc a fi de mes.

I hi haurà una gran gentada com el "Còmic" es mereix puix la fama conquistada que té, cada dia creix.

AL "Ba-ta-clan" ha debutat la Pepeta Valero. Treballa allò dels "cantos regionales" amb molt sale-ro i una guitarra d'acompanyament. El senyor que li toca — la guitarra, eh? — es diu Escudero i segons diuen li pulsa d'allò més bé la corda sensible, que diuen els clàssics.

Si jo fos un guitarrista i ella em volgués escoltar vist ballar a la Joaneta Ortega, també a mi m'agradaria

FEIA molts anys que no havíem que se la deixés tocar. des de que pencava al "Folies" amb les seves germanes, ja els ho diré. Llavors, servidor de vostres no era escudellaire, tenia pocs anys, una xi-en Dostoiewsky. Ja ho veuen, si en cota cupletista i llegia en Tolstoi i fa de temps.

Doncs, bé: llavors, jo ja deia que la Joaneta Ortega arribaria a ballar i a fer ballar a molts i, l'altre nit, que vaig anar al "Moulin Rouge", m'en vaig convèncer de que havia sigut bon profeta. La Joaneta Ortega

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

s'ha transformat en una bellíssima de "tomo y lomo", d'aquelles que fan arrencar els "Olé tu mare" "puncho" "Castiza", a tots els que estem per les penitències, seguidilles, soleares i demés coreograèa andalusa.

I no parlem del fandango que és lo més principal que ella al "Moulin" ha estrenat dintre el xamés repertori

HEM estat al "Royal Concert", on el senyor Pepet hi té reunit un harem del qual ens agradaria ésser soldà. La favorita, que podríem dir-ne, és la Mary Sol, una noia bonica com un idem a la que ens acostaríem per a escalfar-nos en aquests temps de pluja i vent.

Si ella volgués una estona venir al "Meublé Ideal" faríem amb molt de gust un eclipse ben total.

L'ALTRA dia ens va caure a la mà un prospecte de l'"Eden" Van veure que hi treballava en Robert, i, nosaltres que, la veritat, no creíem pas que el popular dibuixant acabés els seus anys fent d'estrella, varem corre cap a can Buxò. Allí ens van desfer l'erro, ensenyant-nos a En Robert, que no és el cèlebre caricaturista barceloní, sinó un senyor que canta allò de la "pebeta", i el fibe", i la "milonga", i el "me dejó chil" i demés folk-lore de la terra de l'Alvear i de'n Sarmiento.

Con si amb això no n'hi hagués prou, hi tenen a la Carmelita Espanya — olé! — i a la parella de ball Olga and Silveri, que "olga" dir ens agrada d'allò més, sobretot, ella.

Puig igual que un junc es blinca i sab remenar el cendré d'una manera tan caia que a un li fa perdre l'alé.

AL "Pompeya" hi ha una xicoteta que es diu Marina López. A nosrat sempre molt, i si la López vol-altres, això de la marina ens ha tigués, pot tenir la seguretat absoluta de que ens embarcaríem amb ella, malament fós sense salvavides.

Puig la noia és molt bufona i de tots es fa apreciar tan que els corridos fan cóia per poguer-la convidar.

L'afarta pobres.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN. 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mon'Or Meublé

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'especifics

Barcelona

UNA REVOLUCION CIENTÍFICA

¿Què re usted alcanzar éxitos en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—Vostè no n'havia collit mai de cireres, Albert?
—Prou, però a Barcelona les collia sense arbre..